

FIXED TEXT VS. SPONTANEOUS PRAYER

It is a misunderstanding of Jewish liturgy to believe that because we recite **שמונה עשרה** at least three times a day every day of our adult lives that Judaism frowns upon spontaneous personal expressions of prayer. The opposite is true. Jewish liturgy is broad enough to include both. One simply has to be careful to add rather than to change and to know where it is appropriate to add.

ברכות דף מ' עמ' ב'—רבי יוסי אומר: כל המשנה ממטבע שמטבעו חכמים בברכות, לא יצא ידי חובתו. **ברכות דף לד' עמ' א'**—אמר רב יהודה: לעולם אל ישאל אדם צרכיו לא בשלש ראשונות, ולא בשלש אחרונות, אלא באמצעיות. דאמר רבי חנינא: ראשונות, דומה לעבד שמסדר שבה לפני רבו. אמצעיות, דומה לעבד שמבקש פרס מרבו. אחרונות, דומה לעבד שקבל פרס מרבו ונפטר והולך לו.

רמב"ם הל' תפלה פרק ששי הל' ב'—המתפלל עם הציבור לא יאריך את תפלתו יותר מדאי אבל בינו לבין עצמו הרשות בידו, ואם בא לומר אחר תפלתו אפילו כסדר וידוי יום הכפורים אומר, וכן אם רצה להוסיף בכל ברכה וברכה מן האמצעיות מעין הברכה מוסיף. ג. כיצד? היה לו חולה מבקש עליו רחמים בברכת חולים כפי צחות לשונו. היה צריך לפרנסה מוסיף תחנה ובקשה בברכת השנים. ועל דרך זה בכל אחת מהן. ואם רצה לשאול כל צרכיו בשומע תפלה שואל, אבל לא ישאול לא בשלש ראשונות ולא בשלש אחרונות. **טור אורח חיים סימן קיב...ופי'** בעל הלכות גדולות וכן ר"ת ור"י דווקא צרכי יחיד אין לשאול בהם אבל צרכי צבור שרי דהא כולהו אחרונות צרכי רבים נינהו. ועם מה שהעבד מסדר שבחו של רבו יכול לשאול צרכי צבור שזה שבה וכבוד לרב שרבים צריכין לו. ועל כן נהגו לומר קרובין בשלש ראשונות ועוד שאומר יעלה ויבא בעבודה אלמא צרכי רבים שרי.

Why did חז"ל formulate the rule that one should not change **ממטבע שמטבעו חכמים**? Man does not have a right to pray. It was a privilege that was given to us out of respect for the **אבות**. That is why **רבי יהושע** found it so important to argue that the **אבות** established the **תפילות של עולם**. The **רבנו של עולם** would not have disclosed to us that we could replace **קרבתנו** with **תפלה** if not for the **אבות זכות אבות**. At the same time, the **רבנו של עולם** disclosed the minimum that He wanted us to recite each day. We can add but we cannot change.

That the **רבנו של עולם** does not get tired of hearing the same prayers should not be surprising. Those of us who work in the legal system know that mortal judges are no different. Lawyers have been submitting the same form of documents to the court for centuries, most of which conclude with a section entitled “prayer for relief.” Not one judge has ever publicly complained that the papers he sees are the same everyday. In fact, a lawyer who tries to change the form of what he submits to the Court knows that inevitably he will find his papers in the drawer marked “Rejected.”

But it not just that the **רבנו של עולם** prefers a certain form. What the **רבנו של עולם** likes to hear are the same words that our **צדיקים** have uttered throughout history. Which is preferable? To create your own prayer or to say the prayer that your father and his father and his father recited. In our generation many of us were raised by parents who survived the ghastly horrors of the Holocaust. If you ask them they will tell you how they snuck in a **שמונה עשרה** or a **קריאת שמע** when the guards were not looking. Is that not the prayer that you want to recite?

The rule of **ונשלמה פרים שפתינו** that we studied last week gives us an additional perspective. Why is it so important that we incorporate within our **תפלות** practices that went on during **הקרבת הקרבנות**? It is because the **רבנו של עולם** has a different view of history than Man. For the **רבנו של עולם** all of history is happening all the time. By granting us the privilege to substitute **תפלה** for **קרבנות**, the **רבנו של עולם** gave us the power to direct the attention of the **רבנו של עולם** to past events in Jewish history as we include them in our prayers and in our practices. The **רבנו של עולם** has the power to then relive those moments. How fortunate we are that we were given such a valuable **מטבע**.

יענך ה' ביום צרה

There is an additional form of spontaneous prayer that is encouraged in Jewish tradition; that is prayer in a time of trouble. Many argue that even the **רמב"ן** who disagreed with the **רמב"ם** that **תפלה** was a **מצוה דאורייתא** would agree that crying out to the **רבנו של עולם** in a time of crisis may be a **מצוה דאורייתא** based on the **פסוק** of **יענך ה' ביום צרה** found in **תהילים פרק כ'**.

TRANSLATION OF SOURCES

'ב' עמ' ב' -ברכות דף מ' עמ' ב'-Rabbi Yossi said: Anyone who changes the language that our sages used to author blessings has not fulfilled his obligation.

'א' עמ' א'—Rabbi Yehuda said: a person should not make a request for his personal needs while reciting the first three blessings of shmona esrei, and not while reciting the last three blessings but he can make personal requests while saying the middle blessings. This is in accordance with what Rav Chanina said: The first blessings are similar to a servant who is preparing the praise he plans to say to his master; the middle blessings are similar to a servant who is asking for a reward from his master; the last blessings are similar to a servant who received his reward from his master and is taking leave from him.

ב' רמב"ם הל' תפלה פרק ששי הל' ב' 2. Someone who is praying with the congregation should not prolong his prayers for too long but while praying by himself, he has permission to spend as much time praying as he likes to the point that he can even include the full repentance prayers of Yom Kippur. Similarly if he wants to add to any of the middle blessings, he may as long as what he adds concerns the subject matter of that blessing. 3. How? If he is concerned about a person who is ill, he should ask for that person's recovery in the blessing for healthy recoveries using his best language skills; if he needs income, he should add supplications to the blessing for good years. In that manner, he may add to any of the middle blessings. Alternatively, he can make a request for all of his particular needs in the blessing of "shomaiah tefila" but he should not make his requests in the first three blessings or in the last three blessings.

ק' טור אורה חיים סימן קיב'—And the Baal Halachot Gedolot, Rabbenu Tam and Rabbi Yosef explained that a request in the first three blessings or in the last three blessings should not be made for an individual need but the community can make a request for the needs of the public because when you examine the theme of the three last blessings of shmona esrei, you find that they consist of communal requests. But did we not say that the first three blessings are similar to a servant who arranges his praises for his master? We can make a request for communal needs in the first three blessings because the fact that the public needs help from G-d is in and of itself a great praise of G-d. As a result, it is permitted to recite liturgical poems during the first three blessings of shmona esrei and that is why we are permitted to say Yaaleh V'Yovoh in the avodah blessing. This is support for the position that for public needs we can add to the first and last blessings.

SUPPLEMENT

A COMMENT BY THE RASHBA ON SPONTANEOUS PRAYER

ספר שנה הלכות-חלק עשירי סימן לב

ועיין שו"ת הרשב"א סי' תע"ד שכתב ולענין מה ששאלת בענין סידור שאתם נוהגים לומר בענין התפלות והסדורים אין המקומות שוים וכל אחד ואחד אומר כפי מקומו ומ"מ אם לא אמר כן אינו מעכב שלא כדברי מי שאומר לכם שזה קרוי משנה ממטבע שטבעו חכמים ולא יצא ע"כ, ומשמע לכאורה דהשינוי ממקום למקום לא מקרי משנה ממטבע שטבעו חכמים וכבר כתבתי בספרי משנה הלכות ח"ה סי' כ"ו דמה"ט אנן יוצאין בחלופי נוסחאות מסדור לסדור ואפילו באמצע הברכות בשמ"ע כמה שינויי נוסחאות דשינוי ממטבע לא מקרי אלא המשנה עיקר הברכה הפתיחה והסיום אבל התחנונים שבאמצע אדרבה אמרו ז"ל העושה תפלתו קבע אין תפלתו רחמים ותחנונים וכל אדם מעיקר דינא מוסיף בברכה וברכה כפי הצריך לו ומ"מ היכי דהוי משנה ממטבע אינו יוצא ידי חובתו ודו"ק.